

[Carsten Raft.]

tid, trøster sig med, at det bliver nok ikke til noget, fordi de professionelle ikke vil melde sig. Det tror jeg heller ikke de vil gøre, men det er alligevel en underlig forudsætning for at gå med til en lov. Det er meningen, at tjenestetiden skal nedsættes, efterhånden som de professionelle melder sig, afdeling for afdeling. Det er en bestemmelse, jeg er meget, meget bekymret for. Der er efter min mening næsten ikke noget værre for afdelingernes daglige liv end usikkerhed med hensyn til tjenestetidens længde. Det var usikkerheden med hensyn til tjenestetidens længde, der voldte de mytterier, som vi havde for nogle år siden. Når det sådan skal svæve i luften, hvor længe de værnepligtige skal gøre tjeneste, så er vi ude i noget meget farligt og noget, der er meget krævende for befalingsmændene.

Med hensyn til styrkemålene set i forhold til værnenes minimumskrav betyder dette forlig nedsættelse på alle områder. Vi sad for 3-4 år siden i forsvarsudvalget og forsøgte at lave en lov i nært samarbejde med sagskudskaben og for de tre NATO-partiers vedkommende i et kammeratskab og et samarbejde, som jeg aldrig kan glemme. Det var, som om det ikke var tre partier, men kun ét parti. De radikale og retsforbundet holdt sig uden for arbejdet, hvad der selvfølgelig fremmede det ganske væsentligt; det indrømmer jeg. Så kom de 60 mill. kr.s nedskæring — så vidt jeg kan forstå det — meget overraskende selv for den højtærede minister. Så kom valget og regeringsdannelsen; de radikale kom med i spillet, og så begyndte det. Nogen tid efter første behandling kom der en række opstillinger fra forsvarsstyrelsen og fra værnskommandoen. Det var ganske klart — det var på tryk, og det kan ses her — at her så man minimum for, hvad værnskommandoen og forsvarsstyrelsen mente vi burde have. Man har her en minimumsopstilling, som man kan holde sig til. Oppositionen gjorde disse forslag til sine ændringsforslag, og nu har vi forliget, og nu er vi gået ned under minimum på alle områder. At man kan påvise nogle områder, hvor dette er bedre i forhold til det, vi har nu, det imponerer mig ikke meget; når man siden 1953 og 1954 med alle disse indgreb har ødelagt

forsvaret efter bedste evne, vil det selvfølgelig altid være muligt at lave det bedre nogen steder. Men i forhold til det, der dengang forelå som en ren og skær sagskudskabsindstilling, er dette nedskæring på nedskæring, det er under minimum. Hvad flyvemaskiner angår, betyder det praktisk talt halvering af det, man betragter som minimum. De betragtninger, det ærede medlem hr. Victor Gram kom med i formiddags om den overgang, der sker fra flyvemaskiner til raketter med atomladning, er jeg ganske enig med ham i. Det er fuldkommen rigtigt, det er en udvikling, der foregår i alle lande, men den har ikke megen interesse, al den tid vi ikke har atomladninger her i landet. Vi må holde os til flyvemaskinerne og konstatere, at de er gået ned til det halve.

Der går jo en myte om, at man altid kan få atomladninger i sidste øjeblik i påkommende tilfælde. Det er noget snak. Atomekspertter har over for mig understreget, at det er idiotisk at have den tankegang. Hvis vi ikke tager imod atomladninger nu, må vi være indstillet på ikke at have dem og må tage vilkårene, som de kommer. Jeg vil tro, at det måske er den hårdeste prøve, et forsvar kan være på, at mangle flyvemaskiner, og det kommer vort forsvar til. Jeg regner ikke med hjælp til det nationale flyveforsvar. Jeg regner i det hele taget ikke med hjælp, hvis himmel og jord står i ét i Europa. Jeg regner ikke med, at de afdelinger, der har været stationeret i årevis i de forskellige lande, forlader disse for at komme os til hjælp. Vi må indrette os på at være uden nogen som helst tilfredsstillende rygdækning.

Hele dette spørgsmål kunne have været ordnet, hvis vi havde taget imod stationering. Der ville utvivlsomt have været visse gnidninger i begyndelsen, men jeg har dog efter 4 års rejser rundt i Europa, hvor jeg har set på base efter base, aldrig hørt om vanskeligheder. Jeg mener tværtimod, at dér, hvor amerikanerne har baser, er disse i høj grad befordrende for venskabet mellem den fremmede magt og den hjemlige magt, og spekulationerne om, i hvor høj grad hjælpen kommer, er nu alligevel mindre, hvis det er helt sikkert, at der kæmper amerikanske soldater i det land, som er i vanskeligheder.